

КОКОШКА: - Еј прасе, имам сјајну идеју! Хајде да направимо хемендегс. Ја ћу дати јаје а ти дај шунку!

Нашој јавности је мало познато да су прве жртве из редова војника КФОР пале као последица типичне административне грешке, или боље речено погрешног датума, јер грешке није било. Наиме у јуну 1999, запоседајући положаје, колона војних возила француске војске упутила се из места Дрен ка Белом Брду на обронцима Копаоника, у општини Лепосавић. Изненада вођа патроле је наредио хитно повлачење. Возила су се готово панично окретала на уском планинском путу. У паници, једно возило се сурвало низ оштру падину и два војника су смртно страдала. Зашто је дошло до панике? Српска војска је по кумановском споразуму напустила покрајину неколико дана пре овог догађаја. Остало је само да Французи поставе своју војску на положаје, без икаквог проблема. Вођа патроле је код себе имао топографску карту подручја. Срце му је сишло у пете када је на мапи видео да је напустио територију АП Косова и Метохије. Иза сваког жбуна привиђао му се крволочни српски војник. Јадник, није знао да је карта коју је држао у рукама из 1963. године, а да у то време општина Лепосавић није била у саставу АП Косово и Метохија. Она је то постала шездесетих година тек након што је Фадиљ Хоџа [1] „изжицао“ од српског партијског руководства, под изговором да Косово нема шуме, а да је област северно од Митровице богата шумом, па би било добро да се припоји покрајини. Речено-учињено. Показала се пословична великодушност српских главара, када је растакање српске државе у питању, и Хоџа је у мираз добио што је тражио. Кад је братство-јединство у питању ниједна цена није довољно висока. Тако су француски војници настрадали грешком српских комуниста из шездесетих година.

Интервју године

Овакви моменти се у српском народу заборављају, ма колико били историјски значајни, али ту су догађаји и људи који повремено чак и ненамерно подстичу на освеживање памћења.

Од марта месеца, у јавност процури понека изјава како су могући нови преговори, како се то у нас накарадно каже, Београда и Приштине. Такви сигнали су од стране лидера шиптарског сепаратистичког покрета кренули изјавама Ветона Суроиа [2], па касније у нешто блажој форми и од Фатмира Сејдиуа. Високи српски званичници такође најављују

преговоре око Косова, а ту су и стране дипломате које се придружују (читај притискају). Аналитичари знају да кажу да када дипломатија нешто најављује, ствар је већ скоро завршена. Остаје само козметика, тј. форма како ће се резултати саопштити. Код нас се иде се чак дотле да се лицитира, треба ли чекати одлуку МСП, или не, што је у најмању руку чудно. Зашто смо онда потезали Суд ако смо сматрали да можемо испреговарати нешто корисно по нашу државу?

Необично бих волео да грешим, али један интервју који је председник државе пре месец дана дао катарској телевизији Ал Џазира је пажљивог слушаоца могао само да испуни зебњом. Интервју је текао врло добро све до тренутка када новинар сасвим конкретно пита: *Да ли сте за поделу Косова?* Е овде Број 1, као ухваћен на комшијској трешњи, почиње да се зноји и у типичном туц-муц стилу ређа прилично збуњујуће изјаве. Прво изјављује да *резултате и решења у политици никада не доноси ригидност, већ флексибилност*

! То би могло бити у реду да се ради о нечем другом, али на конкретно горе постављено питање, овакав одговор се врло лако може схватити као – ДА! Док новинар ћути, његов саговорник се даље заплиће изјавом да је

Србија спремна да седне за преговарачки сто и постигне компромисно решење а да компромис није да Србија све изгуби, а да Албанци све добију.

Онај ко из прве изјаве закључи да је Србија ЗА поделу, из друге лако може да закључи и да се ради о компромису – дај шта даш (ако даш)! Трећи део одговора је врхунац конфузије:

"Наставићемо политику у правцу постизања компромиса, али политика око Косова и Метохије, у оквиру које бранимо наш интегритет и међународно право, не значи да ћемо одустати од чланства у ЕУ. Србија се тога никада неће одрећи, то је наш главни стратешки циљ."

Не може се тек тако извести другачији закључак него да је ЕУ колевка српства а не Косово, те да је као таква наш главни стратешки циљ, ради кога ћемо погазити и наш Устав и међународно право, а и изгубити још оно мало савезника што нам је преостало.

Мора ли се поштовати Устав? ☐☐☐

Идеја о подели Метохије и Косова није нова. Већ деценијама се у српским политичким, академским и квазиинтелектуалним круговима о томе шушка, прича и комбинује (не знам зашто сам реч „квази“ дописао само код интелектуалаца). У новије време ова идеја се највише везивала за Добрицу Ћосића (током деведесетих), мада не знам да је Добрица званично то тражио, а био је тада високи званичник. Лоше је када се идеја прихвати без размишљања. Додуше никада се није конкретно говорило ко то, чије и шта треба да дели, а то није неважно. То још нико није имао образа да саопшти. У ствари не ради се ту о храбрости или моралу. Људи са мањком храбрости (и)или морала у српском

политичком животу има довољно. Једноставно, чека се повољан, медијски, економски и политички тренутак.

Медијски је већ повољан. Наши мас-медији су већ увелико власништво странаца који воле своје државе, што је и нормално, и то поштујем. У њима се поодавно спекулише о некаквој „подели Косова“, и тиме се код народа снижава психолошка баријера, јер се обичан човек навикава да је „*Косово већ изгубљено*“, „*независно од Србије*“ и сл. Када би неки медиј објавио слику неког министра без гаћа, тужилаштво би хитно реаговало по закону о информисању. А српски пијемонт некажњено може да развучи, черечи, дели, и продаје по новинама ко стигне. Или тужилаштво само гледа слике, или Устав не важи?!

Економски момент у садејству са медијским много може помоћи. Ионако осиромашени народ, само мало уз помоћ ММФ-а, Светске банке или ЕБРД, треба „притиснути“ до још већег сиромаштва, па да обичан Србин каже: „Ма ј.... Косово, да ми проживимо људски, то је најважније“. А да ли је најважније, да ми проживимо, а наша деца – како се снађу? Зато је и приметан нагли пораст афирмативних прилога у медијима о Брозовој владавини, а од партизанских филмова можете побећи само ако угасите телевизор. То се ради само да се подсетимо „како се лепо живело у братству-јединству“. За трен заборавимо како се тај *лепи живот* под Брозом завршио.

Политички момент иако најважнији дође на крају. То је онај завршни ударац грогираном боксеру, у овом случају нашој држави, а који следи након медијског и економског дробљења.

Статус статуса

Да много не околишамо. Генеза и врло могући развој догађаја око Метохије и Косова је овакав:

1. Метохија и Косово су споразумом, који неки називају капитулацијом, потписаним у шиптарској кафани „Европа“, поред Куманова предати на управљање међународним политичким и безбедносним снагама, ма како се оне звале. И „Европа“ и „Куманово“ овде имају врло јасну историјску симболику (За Косово-Куманово, а Европа нема

алтернативу). Овај споразум, ма како био лош, био је утемељен на каквим-таквим дипломатско-правним основама, а што се пре свега односи на Резолуцију 1244 СБ УН. Тадашњи наступ Слободана Милошевића на телевизији, када саветује грађане Метохије и Косова да се не узбуђују претерано јер је међународна заједница обећала (и потписала) да ће испунити преузете обавезе, многе је отерао у смрт и у непотребна страдања. Наивно или глупо, оцените сами.

2. Непуних 48 сати након потписивања Споразума, почиње незапамћена одмазда шиптарских банди. Стотине Срба бива киднаповано, побијено и масакрирано, а стотине хиљада протерано, стотине црква порушено а стотине хиљада кућа попаљено и опљачкано. У том тренутку држава је морала прогласити окупацију, јер осим Србије преузете обавезе нико није испоштовао! Како се ствари нису битно промениле ни до данас, држава окупацију може и сада мирне душе прогласити и инсистирати да се по Резолуцији 1244 врати предвиђени број српских војника. Није важно ко је на власти, јер држава је изнад власти. То је једини начин да држава покаже озбиљност, пред међународном заједницом, а за овакву одлуку има прегршт аргумената и савезника. Де факто, Метохија и Косово су окупирани део наше земље. Проглашавање окупације је знатно легитимнија одлука него преговори о територијалном поклону Великој Албанији.

3. Пошто, искрено речено, на политичкој сцени Србије нема снага које имају *оно што је потребно* да би се већ једном окупација назвала правим именом, ући ћемо или смо можда већ ушли у један погубан циклус преговора о нечему о чему се не сме преговарати. Не може се преговарати о томе чије је Косово, чија је Метохија, Шумадија или Банат. Ма ко да је на власти, мора поштовати Устав Србије, и тачка. Ко год дође на власт, заклиње се да ће поштовати Устав. Гажењем заклетве и Устава, дискредитује себе у било каквим преговорима, а и вероватно чини кривично дело.

Све ми се чини да су се наши врхунски политичари уплели у то коло. Можда они мисле да ће као у вицевица Србин да надмудри Американца, Француза и Енглеза, али ово није виц. Ово је живот. И то најмање наш. Ово је живот који ми кројимо нашим унуцима.

Декларативно заиста изјављују да се „Србија никада неће одрећи Косова“, али време доноси некакве другачије индиције. Наведена парола изговорена из уста наших топ-политичара све више личи на „Живео Први мај“, јер саме речи не завршавају посао. Штавише, изјава Бориса Тадића Ал Џазири, иако декларативно, ставља ЕУ изнад Косова и Метохије на листи приоритета, ако дође до условљавања од стране МЗ, а мале су шансе да не дође.

А шта нам се жели подметнути под „новим преговорима“, или „поделом“?

Ко дели?

Шиптарима не пада на памет да Србији дају било какав уступак, нити их ко на то тера. Значи, у старту заборавимо било какву добру вољу „друге стране“. Од њих се напротив само могу у догледно време очекивати даљи територијални захтеви, као Прешево на пример. С обзиром на то да без оружане интервенције КФОР-а не могу овладати северно од реке Ибра, њихов уступак може бити одустајање од „Севера“ што ће КФОР и ЕУЛЕКС поздравити, јер ће уштедети гомилу пара и избећи евентуалне жртве. У очима МЗ опет ће Шиптари испасти добри кооперативни момци. Србији ће препустити област коју је ионако Фадил Хоџа добио као братски поклон од другова из Београда. Наши политичари би то прогласили великим успехом наше политике, дипломатије и сл., и надасве велики корак ка чланству у ЕУ, чиме би Косову омогућили исто, тј. чланство, па ћемо тамо у ЕУ сви живети срећно и задовољно у једном великом братству-јединству. Ионако се наша јавност дринује да под „*поделом Косова*“ подразумева да север припадне Србији, а читава Метохија и Косово приде – Албанији. Европи бисмо показали „*кооперативност*“ а заузврат Европа би нас тапшала по рамену, док би нам уши расле и расле. Тако би Шиптари остварили улогу кокошке из заглавља ове приче, а ми улогу прасета које се жртвује, како би Европа омастила брке.

Једно је сигурно: ућемо ли у било какве калкулације у погледу разговора на тему чија је наша земља, а не дај Боже и у некакво противустванно касапљење наше нимало лако стечене државности, Косово и Метохију трајно губимо (осим, можда општине Лепосавић).

Иако је ово једна преозбиљна тема за било какву импровизацију, нека ми буде дозвољено да мало и ја одглумим касапина своје отаџбине. Предлог који би лако прихватиле све балканске земље био би да Метохија и појас уз албанску границу припадне Србији, а да на Косову Шиптари остваре своју аутономију. Албанија се не би бунила, јер већ годинама изјављује како косовски процес тече независно од ње. Није ваљда да фолирају? Остале балканске земље би одахнуле, јер би престала опасност од формирања Велике Албаније. Америка би славила још један independence day (не мора 4. јула) у част ослобођења од вековног српског ропства. Цела Европа би плакала од среће јер би очас посла пригрлила читав западни Балкан. Сви

Хемендегс у мираз Еевропи

Пише: Александар Б. Ђикић
уторак, 01 јун 2010 08:52

бисмо постали богати, леви, високи и плави, око нас би само летеле конфете и шљокице.....

И на крају, ускоро почиње првенство света у фудбалу. Дивна прилика да се у политичком животу, фудбалом обузетом народу, протне понешто што би иначе могло изазвати пажњу. Надајмо се да то неће имати везе с Косовом.

[1] Шиптарски национални и комунистички лидер. Након Другог светског рата, па све до средине осамдесетих година, дао изузетан допринос стварању Велике Албаније.

[2] Лидер опартије ОРА. Врло способан политичар, повезан са врховима дипломатије, иначе син амбасадора СФРЈ у Шпанији Реџе Суроија страдао у саобраћајној несрећи у Шпанији за време полицијске акције против нарко-мафије.